

Vesentligt at stille op derimod, undtagen den Uleilighed, som det gjør Præsterne, men da der nu allerede er ikke ganske saa Præster i Landet — som ogsaa det høitærede Medlem bemærkede —, der give Confirmanderne Underviisning i længere Tid, end de behøve, saa mener jeg, at det derved er vist, at Byrden ikke vilde blive uoverkommelig. Det kunde meget godt lade sig gjøre, at fordi der var Confirmandunderviisning 2 Gange om Aaret, Præsterne toge til Underviisning de Børn, der skulle confirmeres om Efteraaret, baade om Vinteren og Sommeren, og dem, der skulde confirmeres om Foraaet, baade om Sommeren og Vinteren. Paa den Maade vilde Befolkningen være tjent dermed, og der vilde være Leilighed for Børnene til at faae den samme Kundskab gjentaget, og derved vilde den blive langt sikkrere og mere rodfæstet hos dem. Dersom nu Præsterne i Almindelighed ikke ønske det, saa er det jo aabenbart, fordi Præsterne ikke ønske saameget at give sig af med Religionen; men det, troer jeg, er enfeil hos Præsterne og ikke hos Menigheden, at de ikke ønske, der skal skee en Forandring, der er til Nytte, og her mener jeg, at vi ere i alle Maader beføiede til at see hen til, hvad der er Menighedens Krav, og tilfredsstille et retfærdigt Ønske; thi det er dog for Menighedernes Skyld, at Præsterne ere til.

Monrad: Jeg vil kun bemærke, at det kan ikke gaae an imod Bestemmelser, der vedrøre det praktiske Liv, at forfølge en saadan Consequents som den, den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) vil gjøre gjældende. Man kan gjerne ansee Noget, i og for sig mindre Ønskeligt, som tilstedeligt, hvor der er særegne Forhold tilstede, men derimod søge at undgaae dette mindre Ønskelige, hvor der ikke ere saadanne særegne Forhold tilstede; der er aldeles ingen Modsigelse deri.

Ischerning: Hvad den sidste Taler fremførte, troer jeg er fuldkommen rigtigt, man maa tage de særlige Tilfælde under Overveieelse, rette sig efter de forskjellige Omstændigheder, som beherske enhver Tid, og ikke forsøge formeget at sætte et Princip igjennem,

som dog kun kan have en mere subjectiv Berettigelse. Det, som bragte mig til at forlange Ordet, var, at det forekommer mig i denne hele Forhandling, som om det kirkelige og borgerlige Element blandes sammen. Jeg troer, at vi skulle holde os saameget udenfor det kirkelige Gebeet som muligt, thi jeg troer, at vi med Hensyn til denne Lov aldeles ikke ere inde paa det kirkelige Gebeet. Dersom Spørgsmaalet var om at bestemme, om Børnene skulde i en mindre moden Alder confirmeres, end hidtil har været bestemt, saa kunde man maaſke sige, at vi vare gaaede ind paa det kirkelige Gebeet; sagde man fortrinsviis, at der skulde kræves mindre Modenhed i religiøs Kundskab og Indsigt af dem, end der hidtil har været krævet, saa vare vi afgjort paa et kirkeligt Gebeet, men, naar man kun siger; Embedsmanden skal være paa rede Haand til at opfylde sin Pligt som Embedsmand to Gange om Aaret istedetfor een Gang, uden derfor at forandre Begrænsningen af de Fordringer, som stilles fra den kirkelige Side, saa troer jeg vi ere aldeles paa det borgerlige Gebeet; vi fastsætte kun, indenfor hvilken Tidfrist en af Staten betalt Gjerning skal udføres, uden at forandre det Specifiske ved Gjerningen selv. Jeg troer derfor ikke, at her egentlig for Kirken er nogen Berettigelse til som Kirke at blande sig i denne Sag; det er for Rigsdagens Skyld, at vi maae holde dette ganske klart. Det er ikke min Hensigt at nægte paa nogen Maade Ministerens Berettigelse til at søge Raad, hvor han finder det passende, for selv at komme til den Overbeviisning, han som Minister bør have, en Overbeviisning han siden skal forelægge Kongen og som skal blive Lov; den kan han og Kongen søge, hvor de finde det meest passende, og de bør benytte ethvert fornøstigt Middel til at erholde den; men de Midler, som saaledes anvendes af Ministrene og af Kongen, for at komme til en Erkjendelse, som skal blive den afgjørende med Hensyn til Lovgivningen, de kunne ikke træde imellem os og vor lovgivende Myndighed, og derpaa yttre nogen afgjørende Indskydelse. Og dersom man saaledes fra den kirkelige Side krævede nogen Art af berettiget Mellemkomst i en Sag